33
NAGY ATTILA

NAGY ATTILA

33

2015, Debrecen
HTTP://NAGYATTI.UW.HU

Előszó

A harmincharmadik születésnapomra meglepem magam és azt a pár embert, akik észreveszik, ezzel az apró kötettel. Nem én tűntem el az évek alatt, hanem az időm, amit alkotással tölthetnék. Mégis néha, amikor a kötelezettségeim engedik, írok ezt-azt.

Remélem, senkit sem zavar a rideg borító, hirtelen semmi sem jutott az eszembe, remélem annyira nem lett csúnya, hogy elriasszon bárkit.

A további történetek mind pályázatokra készültek, de nem ütötték meg a mércét. A Csillagok és Muníció Zspider kolléga felhívására készült, aki végül soha, sehol nem publikálta, míg a másik három írás az Enigmák antológiához készült, de nem találtatott elég színvonalasnak. Tehát ismét selejtet tárok a világ elé, de remélem azért lesznek páran, akiknek kellemes perceket okoz ez a pár történet.

Attila

A rossz gyerek

…és a szekrényajtó becsapódott.

Biztos voltam benne, hogy tucatnyi gyerek látta, ahogy ezek a bunkók, élükön a Langalétával, begyömöszölnek a tanszereim közé és bezárnak, de arra is fogadni mertem volna, hogy senki sem fog a segítségemre sietni.

Mindig is tudtam, hogy az emberek ilyenek; a más bajával csak akkor foglalkoznak, ha ez valamilyen lelki kielégülést okoz számukra.

Nem dörömböltem, nem kiabáltam, hiszen nem zavart a szekrény sötétje. Sokszor várakoztam már szekrényekben, ágyak alatt, jégbarlangokban, hidak tövében és olyan helyeken, amikről ezek a huszonegyedik századi kis nyámnyilák már nem is hallhattak.

Természetesen minden új hely új alakot követelt tőlem. A hideg hegyek haván csak óriási talpakkal tudtam sétálgatni, nagy bundában, a mocsarak mélyén kígyóember formáját

vettem fel, míg a brooklyni pincékben lángszemű patkánydémonként vártam a zsákmányra.

A gyámoltalan kisgyerek alakja, vagy az eltévedt lányé, a segítségre szoruló idős emberé mindig nagy kihívást jelentett számomra. Figyelni és várni, szenvedni és sírni, mindig is ez volt a legnehezebb része a játéknak, de az emberi lelkeket mérlegre kell tenni.

Egy pillanatra megborzongtam. A gyermekek tiszta gonoszsága igazi lakomát ígért. A Langaléta fajtákkal akár hetekre is jól tudtam lakni. Régen nem válogattam ennyire. Pénzéhes, képmutató lovagokat csaltam a barlangok mélyére kincsek ígéretével, vagy vándorokat, pásztorokat, kereskedőket ragadtam el, de sokukban annyi rosszindulat sem volt, hogy percekig enyhítsék a bennem kavargó étvágyat.

Az elmúlt évszázadban szinte csak gyerekekkel foglalkoztam. Az ő gonoszságuk még tiszta. Sokat köszönhetek a szüleiknek, akik nem foglalkoznak velük, a tévére, a kétségbeesésre, a magányra bízzák őket.

Nem ítélkezek, csak megkeresem és felfalom őket. Nem azért, mert rosszak, nem azért mert ártani akarok nekik, hanem azért, mert én egyszerűen ilyen vagyok.

Sokáig vártam a szekrényben, talán éjfélig is. A türelmem végül azonban elfogyott.

Eljött a pillanat. Mire átváltoztam, már Langaléta ruhásszekrényében görnyedeztem. Engem a tér és az anyag nem köt úgy, mint a halandókat. Az idő viszont ugyanúgy megállíthatatlan számomra is. A percek múltával pedig egyre jobban nőtt bennem az éhség.

Magas, vékony, rothadó szörnyeteg formáját öltöttem magamra. Úgy éreztem, ehhez a gyerekhez ez illik. Nem találtam ezt az alakot ijesztőbbnek, mint az ártatlan iskolásfiúét. Számomra a testek csak testek. Talán egy tiszta lelkiismeretű, jó emberben egyik rémalakom se okozott volna riadalmat. Olyan embert viszont már régen nem láttam.

A fiú az ágyában feküdt. Meg se moccant, ahogy a szekrényből a szobába léptem, pedig nem lopakodtam. Csendesen szuszogott tovább, amíg fölé magasodtam, és csak akkor riadt fel, mikor már köré fonódtak hatalmas, karmos kezeim. Egyetlen mozdulattal hajítottam a szekrénybe. Csak bámult rám és üvöltött.

Korábban is mindegyik megpróbált segítséget hívni. Én már az első gyereknél is önző dolognak találtam, hogy akaratlanul is igyekszik a szüleit is megöletni, ha már neki úgyis befellegzett.

Elnyeltem a Langaléta hangját. Kettőnkön kívül senki sem hallotta a segélykiáltásait. Gondoltam, az ilyen szülők, még

nevelhetnek egy ugyanilyen gonosz gyereket és akkor majd visszajövök.

Rávetettem magam. Az íze tökéletes volt. Rettegés és mély, fáradt gyűlölet. Valahol legbelül valami kis jóság is volt benne, de már az első falatnál bebizonyosodott, hogy kiváló lakomába kezdtem.

És a szekrényajtó becsapódott.

Csillagok és muníció

- Bárd.

Mit is mondhattam volna? Ez a nevem, ezt kérdezték. A reakció egyáltalán nem lepett meg. Egy horog. Megint jobbról. A fogaim recsegve morzsolódtak tovább, s bár az állkapcsom töretlenül kitartott, hálát adtam a technológia fejlődésének, hogy nincs a számban semmilyen ciánkapszulás méregfog. Ilyen helyzetekben nem kifejezetten előnyös az olyasmi kémholmi.

A szék mintha megnyikordult volna alattam, de nem igazán reménykedtem benne, hogy feladja a fogvatartásomért vívott harcot. A kötelek, melyek vörös barázdákat szántottak a húsomba, továbbra sem engedtek. Persze, így volt ez jól.

A kis szoba elég gyéren volt berendezve. A pokróccal elsötétített ablakból beszökő fény kevés lett volna, hogy bármit lássak, de a plafonon villódzó koszos neoncső látni engedte a

csodálatos enteriőrt. Egy lenyűgözően egyszerű íróasztal, amin dossziék, papírok hevertek szerteszét, egy kisebb asztal, mindenféle fogászati segédeszköznek tűnő szerszámmal megpakolva és az alattam makacskodó ülőalkalmatosság képezte a berendezést. A hangulatról a kopott vakolat és a vérfoltok gondoskodtak.

Persze vendéglátóm se volt rest, mindent megtett, hogy a közérzetem méltó legyen a csodás környezethez.

Vallatómra néztem, úgy képzeltem el magam, mintha egy eminens volnék a záróvizsgán. Megfeleltem minden kérdésre, fess vagyok és kész a jövőre. Persze a feldagadt ajkaimból ömlő vér íze és a szúró fájdalom, ami orromból nyilallott, emlékeztetett a valóságra, de nem volt értelme a jelennel törődnöm még azokban a pillanatokban.

- Mi a neved, a rangod!? - a fickó idegesnek tűnt, gondolom, nehéz lehetett elfogadnia, hogy a diónyi agya és a mikroszkopikus pénisze mellé még szépségből is csak szerényen mért neki a sors. Terepszínű nadrágja szárát beletűrte bakancsába, melynek az orra olyan nagy volt, mintha a fickó szándékosan bohócnak próbált volna öltözni. Izzadtságtól foltos trikója alatt szteroidokkal domborított mellkasa szánalmasan rengett a zihálástól.

Nevettem volna, ha tudom, hogy milyen hamar véget ér ez a

játék, de sajnos még nem kockáztathattam:

- Bárd.

Egy kínvallatás közepén, a dzsungel mélyén nem hangzik olyan jól, mint egy olcsó motelben, egy ittas szajha fülébe lihegve. Ez a nevem. Ez van.

Ha kereken akarom előadni a történetet, meg kell jegyezzem, hogy három nappal korábban még egy nyomorúságos falu egyetlen csehójában nyakaltam a sört, két kézzel szórva a pénzt, egy füstös, teljesen lepukkant lebujban. Ebben persze semmi vészes nem lett volna, de a falu pont abban az elcseszett országban, annak az elcseszett dzsungelnek a peremén kapott helyet.

Bevallom, ez se lett volna probléma, ha a nyakamra zúduló helyi kurtizánok közül eggyel nem vonulok el egy motelbe. (Amennyiben motelnek nevezhetem azt a disznóólat, ahol megszállhattam négy vályogfal és a sikongatáshoz tartozó két izzadt comb között.)

Mielőtt leoldalazott citromfanyarú arccal a két fok lépcsőn, ami a „hiltont" választotta el a tyúkszaros főutca sarától, kaptam az alkalmon és feltettem legalább ezer ártatlan kérdést Puncinellának az „elvileg a közelben állomásozó" magánhadseregről. Az eredmény önmagáért beszél.

Mi van egy magánhadseregben a dzsungel közepén, amit

legközelebb csak egy tengeralattjárón találsz meg ilyen mennyiségben?

Kangörcs.

Nem volt hát nehéz a kapott információk és megannyi nyögés árán kivetni a csalit. A deszantost játszó dzsungelbubusék fülébe hamar eljutott a hír, hogy egy termetes külföldi őket keresi. Nem várattak magukra, megjelentek a faluban és hősiesen elhurcoltak egy alkoholgőzös éjszakán. Egy hetet vártam rájuk. Ennyi időbe tellett, mire a kis repedtsarkú a titkos bázison elkotyogta, hogy milyen érdeklődő is vagyok.

Arról most nem nyilatkozom, hogy mennyire hagytam magam és arról sem, hogy előtte hány faluban kellett eljátszanom ugyanezt, mire végül bevált a terv. A lényeg, hogy kemény munka volt bejutni a bázisukra.

A kemény munkát emlegetve, vissza kell térnem a jóemberre, akinek már legalább három ujja eltört az arcomon, mióta egyoldalú csevegésbe kezdtünk. Sötét bőr, déli dialektus, egy heg a bal vállán, egy tetoválás, ami elrejteni hivatott az említett sebhelyet, de mindenek fölött: fokhagymaszagú lehelet.

Érdeklődése lankadatlannak bizonyult a hogylétemet, családfámat illetőleg, de feltett még kérdéseket a

munkáltatómról is, és lehet rosszul emlékszem, de talán azt is megkérdezte, milyen színű alsógatyát hordok. Én elmondtam neki a nevemet. Azt hitte, bosszantani akarom. Volt bennem egy ilyen hátsó szándék, de az is benne van a pakliban, hogy nálunk ez a protokoll. Nem köpsz el semmit, csak a nevedet, azt is csak egyfajta figyelmeztető szándékkal, hátha valaki veszi a lapot.

Ez nem az a fajta srác volt, aki a bárd szóból asszociált volna valamiféle problémára. Ha egy kicsit több műveltséggel bír a saját szakmáját illetőleg, akkor a bemutatkozásomat követő tizedik percben már egy dzsipen száguldott volna a békés dzsungel barátságos mélye felé.

De ő nem eszmélt fel. Újra és újra megkérdezte ugyanazokat a hülyeségeket:

- Mi a neved? Rangod? Hol vannak a többiek, te rohadék?

- Bárd. - feleltem unottul sokadjára is, azon morfondírozva, hogy lassan, vagy gyorsan öljem-e meg ezt az ostoba barmot. Egyfelől nem igazán tehetett róla, hogy élete legrosszabb helyzetébe csöppent, másfelől viszont tartoztam neki egy ötcsillagos lassú halállal.

Bár az én ringatóm az automata fegyverek zakatolása volt, könnyedén ki tudtam kapcsolódni a bunkó bugrisok vértől bugyborékoló jajveszékelésére is, ha éppen ahhoz a

muzsikához volt több kedvem.

Ráuntam az ábrándozásra. Nem azért edzettem és gyakoroltam harminc éven keresztül heti száztíz órát, hogy ez a fickó mosolyogva ütlegeljen.

Hatalmas szerencsémre nem kellett tovább küzdenem a vágyaimmal. Valahol a közelben pisztolyok dördültek el. Bár válaszként számtalan géppisztoly kerepelt fel, én továbbra is hallottam a két pisztoly lövéseinek csodás ritmusát, a halálos lármán túl.

- Ez meg bizony Kard lesz. - motyogtam a meglepett fickónak.

Ijesztően gyorsan kapta elő a revolverét. Nem tartott ugyan két pillanatig széttépnem a köteleimet, de így is elkéstem. Azt gondoltam, *ennyi. Ennyit ér egy mázsa izom, ennyit ér a legjobb gyilkológép.*

De egy bárd csak lesújt, rombol, zúz. Önmagában esetlen, bugyuta fegyver.

A gyomromban lévő jeladó viszont garantálta, hogy ne egyedül kelljen kimásznom a frissen párolgóból, amiben derékig voltam ám, csak akkor még nem tudtam, hogy fejjel lefelé.

Az átszakadó tető palái és gerendadarabkái, mintha meglepetésükben elfelejtettek volna lezuhanni, csak egy kis késéssel követték a nehéz fémládát, mely az orrom előtt

csapódott a földbe, megdöbbentő sebességgel.

Vallatómból csak egy szürrealista festmény jellegű vöröslő, nedves, torz akármi maradt, mivel pont a lezúduló tömeg útjában elszántkodott, nem is sejtvén, hogy hamarosan nagyon el fog kenődni.

Egyszerűbben szólva: Megérkeztek a fegyvereim, és pont kilapították a fickót.

Pajzs képes volt ilyesmikre. Nyomkövetők a belemben, robotrepülők ellátmányt hoznak, megkergülnek a harckocsik, vonzónak találnak a nők...

Pajzs mindenre képes volt, amit technológiával meg lehetett oldani, olyan dolgokra is, amiket nem akartunk technológiával megoldani. Kiváló volt a maga műfajában, ahogy én is az enyémben. Ha tudta volna, hogy egy sugárzásmérővel hamarabb megtaláljuk a helyet, mint a prostis csali dologgal, egy perc alatt megoldotta volna a kérdést. De sajnos nem voltunk elég jól informálva a küldetés részleteit illetőleg.

Felcsaptam a tetőn át bepottyant fémláda fedelét és olyan rutinnal és sebességgel öltöttem magamra a felszerelésemet, mint ahogy mások lehajolnak bekötni a cipőjüket. Audio és videókommunikátorok, kevlár mellény, jeladók, detonátorok, robbanószerek, különféle hevederek, mobil állványzatok, rengeteg lőszer, gránátok és néhány a kedvenc játékszereimből.

A szakzsargont megtartom magamnak és arra a jelenetre ugrok a történetben, amikor végre felfegyverezve kijutottam az épületből. Vittem magammal elég meglepetést. Nehéz géppuskát, lángszórót, és mindent, mi szem-szájnak ingere.

Belülről kifele huncutkodni egy állig felfegyverkezett zsoldosokkal teli erődfaluból nem az én műfajom. Kard stílusa az ilyesmi, de mentségéül megjegyzem, hogy nem tudta volna felszedni az éjszakai pillangót, ezért hárult rám a belső szerepkör.

Kint nyüzsögtek a jól fizetett, de képzetlen fegyverforgatók. Vadonatúj egyenruháikban mind ellenséget kerestek, tudni akarták, mire lőhetnek.

Ez egy komoly gond a katonákkal: Ha nem tudják mi a helyzet, haszontalanabbak, mint egy homokzsák.

Kard pedig nem engedte őket feleszmélni. Kelet felől közelített. Tudtam, hogy megint az akrobatikus ugrásaival, rúgásaival és harcművész sziporkáival darálja a népet, pisztolytáncos, bajonettes kolibri módszerével, ezért nyugat felé fordítottam a tűzerőmet. Keletre minden rendben lesz.

Pajzs semmit se szólt a kommunikátorba, amit szintén a ládában találtam a becsapódás energiáját elnyelő habtól mocskosan. Vagy a műszer volt hibás, vagy Pajzs nem talált kivetnivalót az elgondolásomban.

A bázis, bár gépfegyverek zakatoltak és pisztolyok csaholtak mindenfelé, álmatagnak tűnt az alkonyatban. A vöröslő nap fénye hosszú csíkokban szaladt felém az alacsony épületek között, melyek közül néhány barakk lehetett, míg a nagyobbak garázsként szolgálhattak. Apró raktárakat is láttam, a távolban pedig néhány néma őrtorony sziluettje is feltűnt. A tornyokban strázsáló őrök, annak ellenére, hogy még be sem sötétedett, már minden bizonnyal álomra szenderültek. A végsőre.

A kialakítás hagyományos volt, az álcázás a tetőkön precíz. Látomásként villant elém a lángoló, vérmocskos romhalmaz, ami mindebből megmarad, mire hátrahagyom a helyet.

A fegyverem csöve okádni kezdte a halált. Sokak szerint ez olyan egyszerű, mint megnyomni a gombot a liften, pedig az ilyen kéziágyúkkal precízen tüzelni csak annyira könnyű, mint pudingot enni egy megvadult musztáng hátán.

A bárd lesújtott.

Mindenki összerezzent, amikor az első pár lövedék után a fegyver hangja is elért hozzájuk, egy szemvillanás késedelemmel. Akik életben maradtak, fedezékbe rohantak. De a fedezék olyan, mint a páncél, ami a kard ellen véd ugyan, a csatabárd viszont bizony nem foglalkozik vele.

A kaliber diadala, emberek tragédiája, akárhogy is nevezzem, a golyók átszáguldottak a falakon. Egy szinten túl

nincs visszaút. Nem számít, kik és hányan halnak meg, a munkát be kell fejezni, és úgy tűnt, nem lesz szükség újratöltésre.

Az épületek elomlottak a tűzerő előtt, a járművek használhatatlanná váltak, az őrtornyok ledőltek, a raktárak széthullottak, vagy a levegőbe repültek.

Egy sarok mögül egy elszánt katona lépett mögém. Nem láttam, nem hallottam, Pajzs sem szólt... vagyis nem nekem szólt róla. Nekem szólt volna, ha szükségesnek ítéli.

Íj végzett vele. Szinte észre se vettem, hogy megtörtént. A hátamon lecsorgó véres velőn kívül nem sok árulkodott arról, hogy az egész egyáltalán lezajlott.

Valahol, távol, egy lenyűgöző fegyver távcsövének túloldalán, Íj hasalt, terepszínű öltözékben, az egyetlen ember, aki még Kardnál is pontosabb.

Halálos, láthatatlan, kíméletlen.

Íj képességei mindig ámulatba ejtettek. Számára nem létezett az a fogalom, hogy „nehéz célpont.” A hidegvére, mint egy gépezeté, és a hatékonysága is, minden alkalommal lenyűgözött... Ha egyszerű szavakba öntöm: Egy olyan lény vigyázott a hátsómra, akitől kirázott a hideg.

A környező gépesített ütegek, automata ágyúk és aknazárak már mind ártalmatlanok voltak, hála Pajzs és Íj munkájának.

Vérvörös fogakkal vicsorogva bámultam a mozdulatlan nyugati oldalt. Talán mind meghaltak, talán elmenekültek. A lőszerem kifogyott, de nem engedtem el a ravaszt. Elmerültem a pillanatokban. Szégyenletesen lassan jutott el az agyamig, hogy Kelet felé még mindig tart a csetepaté.

Elhajítottam a fegyvert, úgy döntöttem, eljött a nagyobb lángok és látványosabb robbanások ideje. Szerencsére még a vallatószobában felvettem a segélycsomagomban érkezett golyóálló mellényt. Mikor megfordultam, akkor éreztem csak meg, hogy bár nem okoztak súlyos sérülést, de számos kis kaliberű golyó állt meg a védőöltözékemben, míg én a pusztítással voltam elfoglalva. A testem sajgott, de nem fájt jobban, mint miután az északi hegyek közt közelharcba keveredtem egy nagyobbacska medvével. (Utólag bevallom, hogy nem medve volt, hanem Kard náspángolt el, de ezt nem szeretném, ha nyilvánosságra kerülne)

A keleti front még nem akart csitulni. Íj puskája néma volt, Pajzs valami okosságon törte a fejét, én pedig nem tudtam hirtelen, melyik irányba indítsam a csapást lángszórómmal, hogy ne okozzak kárt Kardban, aki úgy pörgött a kétségbeesetten lövöldöző katonák között, mint egy angyal. Minden lövése célba talált, s pisztolyai végeire rögzített pengéi is számtalan életet kioltottak. Villámgyors volt, hatékony és

hihetetlenül csinos.

Szőke haja úgy csapkodott az arca körül, mint valami ostor, a tehetetlenségtől, miközben ő tornászokat megszégyenítő ugrásokkal kerülte el a lövedékeket és közben egy pillanatra sem hagyta abba a tüzelést. Ha valaki túl közel került, azzal a pengék végeztek, míg a távolabb ügyetlenkedőket a golyók terítették le. Kard védőöltözéke testhezálló volt és könnyed, s bár megvédte őt a lövésektől, nem rejtette el gyönyörű idomait. Bakancs helyett valami speciális, apró, strapabíró lábbelit viselt, melynek rúgását még most is érzem a vesémen, ahogy próbálok rá visszaemlékezni.

De nem számít a külseje. Az eleganciája az, amibe beleszerettem. Négyünk közül bárki képes megállítani egy hadsereget, elsöpörni egy kisebb országot, megnyerni bármilyen csatát, de ő az egyetlen, aki ezt olyan lenyűgöző kellemmel teszi, hogy a tehetsége művészetté válik a hadszíntéren.

Csak álltam és néztem, ahogy befejezte a munkát. Olyan volt, mint egy festő, aki röppályákkal vázol és kiontott vérrel fest. Egy szobrász, aki a pengéivel halott sereget farag a lélegző alapanyagból.

- Három óránál lesz egy lejárat. - Összerezzentem. El is felejtettem, hogy Pajzs talán vonalban lehet.

Nem is tudom, miért hittem, hogy egyszerű lesz. Nem szeretem a bonyolult dolgokat. Nem tartom magam ostobának, vagy zárkózottnak. Egyszerűen úgy tapasztaltam, minél bonyolultabb egy akció, annál nagyobb az esély a váratlan problémákra. És a váratlan problémák ilyen melóknál akár halálos bajba is sodorhatják az embert.

Jobbra fordultam, és pár lépés után elértem az említett objektumot, ami leginkább egy föld alatti bunker bejáratára emlékeztetett. Az egész valahogy nem illett a környezetébe. Profinak és modernnek tűnt, ellentétben az egész táborral.

A bázis elcsendesedett. Kard lépett mellém. Vérmocskos fegyvereit egy pillanat alatt a két oldalára rögzített tokokba csúsztatta, majd egyik zsebéből egy gyufásdoboznyi szerkezetet vett elő, amit pontosan a bejárat „kilincseként" szolgáló érintőpanel mellé illesztett.

Valahol, az ördög tudja merre, Pajzs eszelős sebességgel dolgozott, hogy előttünk minél hamarabb feltáruljon az ajtó.

- Végre. Adatok. - hallottam Pajzs hangját, amint félrecsúszott az útból a méteres vastagságú nyílászáró. Nyilván a többiekhez is eljutottak a szavai. - Enyhe sugárzás. Nukleáris fegyverek jelenlétére utal. Pont ettől tartottak a megbízóink. Kerüljétek a tűzijátékot!

Kérdőn pillantottam Kardra, aki egy félmosollyal

jutalmazott, mely inkább volt lenéző, mint biztató. Lehajítottam a bejáratnál a lángszórót, s bár nem váltam meg puskámtól, pisztolyomtól és gránátjaimtól, de tudtam, hogy innentől kezdve csak méretes tőrömre számíthatok, ha nem akarok bajt.

A társam magabiztosan, de óvatosan, mint egy vadászó nagymacska, indult el a lépcsőn. Az ilyen helyzetek neki voltak kitalálva. Alig pár fok után egy felvonó ajtajával találtuk szembe magunkat. Egyértelműen csapda.

Ha én akarnám megállítani az ellenséget, ez lenne az a pont, ahol csapást mérnék rájuk. De a bunker tervezője rafináltabb volt nálam. A lifttel egy majdhogynem üres terembe, afféle félkész bunkerbe jutottunk volna, ami pusztán az elégedettség csapdájába csalt volna minket.

A tervező viszont nem volt okosabb Pajzsnál. A nálunk lévő kütyük segítségével bemérte a rejtett járatot, amit egy vadászeb és egy magánnyomozó korcs kölke sem szagolt volna ki: A liftet hívó gomb ujjlenyomat alapján volt hivatott aktiválni a nyitószerkezetet, de nekünk megint csak Pajzs egyik rafinált eszközét volt lehetőségünk bevetni, és úgy tűnt, Kard zsebekben gazdag öltözéke számtalan ilyen kis távirányítós csudaszirszart rejt magában.

Az elevátor melletti fal halk szisszenéssel emelkedett fel.

Egy csigalépcső ásított felénk a túloldalról. Ismét a társam ment előre.

Ekkor már nagyon feszült voltam. Rettenetesen kikészített az akciók azon szakasza, amikor nem tudtam, hol van és ki az, akit el kell pusztítani. A lankadatlan figyelem idegtépő, ha életek múlnak rajta.

Két halk puffanást hallottam, és néhány lépcsőfokkal lejjebb átléptem az egyik, majd a másik őr holttestét, akikkel Kard halálos csendben végzett, előttem pár lépésre haladva. Némán osontam tovább, próbáltam nesztelen lenni, mégsem lemaradni.

Lent egyetlen terem várt ránk. Egy hatalmas gépezettel a távolabbi sarkában, két furcsa hapsival a középen lévő üvegtáblánál és néhány asztallal a bejárat közelében.

Az egyik fickó láthatólag katona volt. Borostás, fáradt, öreg, de a tartása elárulta, hogy régóta tiszt. A gülüszemű, riadt figura mellette, akinek pisztolyt nyomott a fejéhez viszont egyértelműen az okostojás kategória díszpéldányai közé tartozott.

- Nem viccelek! Kinyírom a professzort, ha még egy lépést tesztek! - ordította felénk a fegyveres. Nem éreztem a helyzetet drámainak. Próbáltam minél jobb képet közvetíteni és várni Pajzs taktikai javaslatára, vagy Kard következő lépésére.

Ilyen szituációkban rend szerint Íj oldotta meg a

problémáinkat, de fogadtam volna rá, hogy ő ekkor már rég a kivonási ponton pipázgatott. Nem tudtam hibáztatni. Többször mentette meg az életemet, mint a másik két társam összesen. Kard is sokat köszönhetett neki.

- A fegyveres kiiktatható. - a mondat befejezésének pillanatában már el is dördült Kard egyik pisztolya, és mire Pajzs folytatta, a fegyver már ismét a tokjában pihent. A társam néha gyorsabbnak bizonyult, mint a gondolat. - A másikra még szükség lehet. Ijesztő egy halottnak hitt kvantumfizika professzort egy élesített atombomba társaságában találni a dzsungel közepén.

Igazság volt a szavaiban, de mi sose voltunk azok az ijedős fajták. Felmértem a terepet. A tiszt mindeközben csendesen összeroskadt, a homlokán apró lyuk dicsérte Kard pontosságát. Mögötte feltárult, egy jegyzetekkel teli üvegtáblán, műalkotásként szétterült agyveleje. A táblát átütötte Kard lövedéke, de az mégsem hullott darabokra, inkább pókhálóra emlékeztetően berepedezett a kis lyuk körül. A látványt az óbégató professzor rombolta egy kicsit, de az egész összességében, valóban művészi hatást nyújtott.

A terem innenső felén számítógépek és apró robotkarok, kémcsövek, alkatrészek sokaságával megrakott asztalok pihentek munkájuk végeztével, míg az üvegtábla túloldalán,

egy hatalmas gépezet közepébe helyezve, egy különös bomba csücsült. Felismertem az ilyesmit.

A rideg burok alatt feszülő megsemmisítési potenciál felpörgette a hatodik érzékemet. Még sosem láttam ilyen bombát. Majdhogynem magamra ismertem benne.

- Mind meghalunk! Elkéstek! Ez az állat beindította. - a professzor zokogva huppant a hulla mellé. A fickó szemmel láthatólag beletörődött a halálba. Pánikban, sokkban, vagy valami hasonló állapotban hadovált értelmetlenül. Számomra nem állt össze a kép.

- Mi a francért akar valaki atomot robbantani a saját bázisán? - kérdeztem. Pajzs egy kihangosítón keresztül válaszolt, ami Kard egyik zsebébe volt varrva, ilyen esetekre, amikor pajzs hallatni szerette volna valakivel a hangját rajtunk kívül.

- Az egy kobaltbomba. Az a nagy gép pedig, ha jól ismerem a professzor munkásságát, valamiféle teleporter lehet. Jól mondom? - A fickó nem válaszolt. Bólogatott. - Mindkét cucc az államunk projektje volt, de úgy tűnik, valaki nem vigyázott rájuk elég jól. A számláló szerint két perc van a detonációig, de sajnos csak fél perc a teleport indításáig. Nem kockáztathatunk.

Biztos voltam benne, hogy képes vagyok két perc alatt hatástalanítani a detonátort, akár Pajzs segítsége nélkül is. Valahogy mindig jól átláttam az ilyen játékszerek működését.

Ám ez a teleportáló izé más lapra tartozott. Ilyet még sose láttunk és hivatalosan nem is létezett ehhez hasonló szerkezet eleddig kis bolygónkon.

- Tűnjetek el! - vetettem oda Kardnak, mint valami macsó a filmeken. Valójában mondanom se kellett volna, hiszen evidens volt a Pajzs által mondottakból, hogy Kard megpróbálja kimenteni a tudóst, míg én tönkreteszem a teleportert, majd semlegesítem a bombát. Valamiért mégis azt akartam, hogy ha rosszul sülnének el a dolgok, akkor így emlékezzen rám a társam. Értelmetlen, nem? Nem tudom.

A szerkezet nem tűnt bonyolultnak. Egy korong alakú emelvény, mely peremből négy oszlop ívelt a bomba fölötti kisebb koronghoz. A legegyszerűbb módszert választottam a villódzó gépezet deaktiválására.

A terem közepéről felkaptam egy széket, majd a teleporterhez léptem, megkerülve a már megrepedezett, mégis erősnek tűnő, áttetsző táblát. Egy sóhajra maradt időm még, mielőtt meglendítettem a bútordarabot, hogy összezúzzam, széttörjem vele a hozzám legközelebbi oszlopot. Úgy kalkuláltam, hogy ilyen károsodással az eszköz képtelen lesz a rendeltetésszerű működésre.

Amikor a csapás alatt kettéroppant az oszlop, mely belsejében érzékeny, áramkörökkel és kristályokkal teletűzdelt

ketyerék mikroszkopikus labirintusa futott, egy pillanatra még láttam, ahogy vörös ívfény csap ki, a karjaim felé, és be, a bomba felé is, majd egy piros villanással megszűnt körülöttem a valóság. Minden elsötétült.

Nem sikerült megállítanom a gépet, de rendesen tönkre vágtam, az biztos.

Hogy ezután mi történt, azt sajnos nem árulhatom el, pedig innen kezdődik csak a történet cifra része. Azt azért megsúghatom, hogy a bombát deaktiváltam, bár egy nappal később újra be kellett indítanom a detonátort. Sajnos nem mondhatok többet. Engem is szabályok kötnek.

A legjobban akkor jársz, ha ezt az egész bombás dolgot el is felejted. Nem mintha bárkit érdekelne egy világpusztító bomba, amíg nem robban fel hőn szeretett bolygócskáján. Az emberek már csak ilyenek.

A kamionsofőr komoran bólogatott, majd elnyomta a cigijét a műszerfalba épített hamutálban. Lassan kifújta a füstöt, közben egy pillanatra se vette le a szemét az útról, mely egy végeláthatatlannak tűnő fenyvesen vezetett keresztül. Bár a hó még nem esett le, a hideg már dermesztő volt odakint. A hajnal

még messze járt, és a várostól is távol voltak még.
- Amikor kidől egy fa és senki sem hallja a hangját, akkor az ki sem dőlt. Vagy valahogy így mondják. - dörmögte maga elé.
- Pontosan. - vágta rá ideiglenes útitársa, és egy pillanatig elgondolkodott. - Innentől úgy is vehetjük tehát, hogy a bomba hivatalosan nem is létezett, ezért mindegy, mit mondok róla, nem árulok el titkot, hiszen a titok nem is létezik. - a stoppos kicsit túlkombinálta a dolgokat. A pálinka, amivel a sofőr kínálta, beszédes kedvre csalta. Persze az is közrejátszott, hogy már régen nem beszélgethetett senki emberfiával, így nagyon élvezte a kissé egyoldalú diskurzust.

A volán mögött ülő termetes férfit is feldobta, hogy ezúttal nem egyedül kell átrobognia a vadonon. Nem mutatta ugyan, de tetszett neki a történet, amivel a stoppos előállt. Valami sokkal sci-fi jellegűbb mesére számított ugyan, utasa külleméből ítélve.

Nem volt számára idegen jelenség, hogy a fővárosba tartó fiatalok ilyenkor a képregény-találkozó miatt mindenféle jelmezekbe bújnak. Egy évvel korábban egy barbárt és egy űrlényt volt szerencséje elfuvarozni az összejövetelt lebonyolító nagyváros határáig, idén viszont csak ez a férfi ácsorgott az út szélén.

Ruhája valamiféle űrharcoséra emlékeztetett, a kezei közt

különös, minimalista sugárkarabélyt szorongatott, míg sportszkafander hatású öltözékét számtalan különböző fegyvernek látszó eszköz díszítette. A sofőr tíz pontból hatot adott volna a férfinak, de csak azért, mert az izomkolosszus testalkatához, fizimiskájához teljesen passzolt a története.

- A sztorid kiváló, de én azért kiszínezném még egy két helyen. Például ott van ez a Kard nevű nő. Mi lett vele?

- Nem tudom. - A férfi megitta az utolsó korty pálinkát.

A vezetőfülke hosszú pillanatokra – régóta először – csendbe burkolózott. A sofőr közönyösen várta, hogy utasa előáll valamilyen happy enddel, de amaz csak ült és némán bámult maga elé, gondolataiba mélyedve.

- Tudod, én lassan tíz éve járok ezen az úton és minden évben sok srácot fuvarozok el a találkozóra, de az biztos, hogy a te sztorid a legjobb eddig. A gond csak az, hogy kicsit öreg vagy már ezekhez a dolgokhoz.

Hallgattam történeteket varázslatokról és sárkányokról, szerelmes robotokról és űrhajókról, szuperhősök születéséről és haláláról, de senki sem mesélt ilyen természetesen nekem, mint te. És ez ijesztő. A srácok mind hősök, főgonoszok, mások szeretnének lenni. Kalandokat akarnak.

Nem azért akarják a kalandokat, mert azok veszélyesek. A veszély nem ijesztő, a veszély izgalmas. Az átlagosság ijesztő.

Az ijesztő, hogy minden napodat ugyanazon a melóhelyen töltöd majd el és ugyanazt csinálod, hogy a családodnak minden jó legyen. Nem emlékszik majd a világ a nevedre. Ettől retteg mindenki, ezért fordulnak a millió történet felé.

De nem hősök lesznek belőlük, hanem ábrándozó hülye gyerekek, akik tökéletesen arra vannak agyban trenírozva, hogy hatalommal bíró emberek egyenruhába húzzák őket és elzavarják mindet megdögleni csillagos váll-lapocskák meg mindenféle színű csillagkitüntetések ígéretében.

Gondolom neked is vannak ilyen csillagaid. - a sofőr nem volt mérges, csak mondta a magáét, a sötét fák között, az éjszakai semmit bámulva, amit a gépszörny sebesen falt, méterről-méterre.

- Vannak. - mondta közönyösen a stoppos.

- Hát nekem meg három csillagom van otthon. Egy unalmas asszony és két ördögfióka, de amíg értük kell tennem, szembeszállok minden nap a legnagyobb szarral. Csinálom ugyanazt az unalmas melót éveken át. Azt csinálom, amitől mindenki a legjobban retteg. Akkor ki a hős? Ki hozza a legnagyobb áldozatot?

És amikor felnézel az égre, háborút látsz? Békés csillagokat látsz. Nem akarom, hogy a kölykeim, hősöktől hajtva, harcokba sodródjanak. Nem akarok nekik meséket és

kalandokat. Azt akarom, hogy békés, szép életük legyen. Azt akarom, hogy amikor felnéznek majd az égre, az ő gyerekeikkel és az unokáikkal, azt mondhassák nekik: Papó ötven éven át fuvarozott, hogy nekünk ilyen csodás béke jusson és ezek a szép csillagok világították neki az utat!

Látod öregem, ilyenek a hősök, az ő lelkük jut felfelé! Amiről te beszélsz, csak önámítás, ami bajba sodor majd egyszer.

Ne érts félre! Remekül fogod magad érezni a találkozón! Ezzel a mesével, meg ilyen izmokkal, minden második csajt leveszel majd a lábáról.

- Gondolom. - morogta a stoppos, aki a hallottakon gondolkozott. Ismét néma csend borult a holdtalan éjszakában száguldó kamion vezetőfülkéjére.

A két férfi egymás mondatain rágódott magában, hosszú percekig. Nem volt bennük harag, nem vitatkoztak. Megpróbálták megérteni egymást.

A csendet a CB rádió hangja törte meg.

- *Helló?!* - A recsegő hang nem tűnt ismerősnek, ezért a kamionsofőr egy kis tétovázás után úgy döntött, nem válaszol.

- *Itt Pajzs. Kivonási pont: háromszáz, három, tizenöt.*

- Most sajnos ki kell szállnom. - mondta a termetes férfi. A sofőr lassított és megállította a gigászi járművet. Mosolyogva

fordult utasa felé és megkínálta egy szál cigivel.

- Ez így már sokkal jobb. Ha ezt elmesélem a bárban... - tüzet adott, majd maga is rágyújtott egy újabb cigarettára. - Ez akkor lesz kerek, ha most tényleg kiszállsz, de most már hagyjuk a játékot! Ha itt töltöd az éjszakát, megfagysz!

- Kösz mindent! - szólt vissza neki a különös stoppos, mielőtt becsapta volna maga után az ajtót. Lassan lemászott a fülkétől az útra, majd pár lépést távolodott a hatalmas járműtől.

A kamion kisvártatva komótosan indult tovább. A férfi nem nézett utána. A cigifüstöt az ég felé fújta és egy pillanatig elmerengett, a csillagokat bámulva. Az ég tiszta volt, az ezernyi apró fénypont békésen ragyogott, mosolyt csalva a stoppos arcára. Mindenkinél jobban tudta: ez a béke csak látszat.

- Elém jöttél? - Kérdezte, majd megfordult és tekintetével a fák közötti sötétséget fürkészte. Kard kecses alakja bontakozott ki a feketeségből. A nő arca kifejezéstelen volt, rideg, Bárd mégis örült, hogy látta.

- Kíváncsi vagyok. Mesélhetnél az elmúlt évekről, mielőtt jelentést teszel a vezetőségnek. - Kard valamelyest leplezte ugyan, hiszen hangja nem tűnt izgatottnak, de nagyon szerette volna tudni, mi történt halottnak hitt bajtársával. - Elvezetlek a kivonási pontra. Kövess! Pajzs és Íj is vonalban vannak amúgy.

- Nagyszerű, mert csak egyszer akarom elmesélni, hogy

valójában mi történt. - mindketten eltűntek a fák között. - És utána lesz számotokra egy visszautasíthatatlan ajánlatom. - mondta Bárd mosolyogva.

N.A. Diamondblade

www.nagyatti.uw.hu

Kórterem

Az óra a falon fél kilencet mutatott. A másodpercmutató komótosan bandukolt körbe és körbe, hatvan lépésnyi udvarában. A ketyegés zaját elnyomta a gépek sokaságának ütemes morgása, sípolása.

A kórterem fényben úszott. A halványsárga csempék csillogtak és az alabástromfehér falak is úgy verték vissza a neoncsövek ragyogó fényét, hogy a helység üresen őrjítően vakító lett volna. Talán pont így találták ki, akik megtervezték, hogy a látogató ne tudjon, ne akarjon másfelé nézni, csak a szoba közepén lévő ágyra.

Eszter szíve savanykás görcsbe szorult. Az ágy körül műanyagcsövek, vezetékek kuszasága kavargott. A gépek filmszerűen tették a dolgukat. Az egyik a szív működésének fázisait, az élet ritmusát csipogta, a másik pedig az eszméletlen fiú helyett szuszogott ütemesen, érzéketlen gépsóhajokkal.

A lány szeretett volna helyet cserélni a gépekkel, hogy ő tarthassa életben, hogy felébressze átkozott szendergéséből a férjét. Szeretett volna üzenni a múltba, elköszönni. Szeretett volna egy második esélyt, amiben már veszekedések nélküli napokon át foghatták volna egymás kezét.

Lassan az ágyhoz sétált. Leült az odakészített székre.

Megfogta hitvese ernyedt kezét, az ajkához emelte, megcsókolta és az arcához szorította. Meleg volt, élő. Ez volt a legszomorúbb az egészben. Sírni kezdett. Megállíthatatlanul ömlöttek a könnyei. Elbúcsúzni jött, de nem jutott szóhoz. Mire szipogva összeszedte magát, már nem tudta mit mondjon.

- Nagyon szeretlek. - súgta a semmibe.

Pár perc múlva az ajtó kinyílt. Két orvos lépett a kórterembe. Az egyikük megállt az ajtóban, míg az idősebb, tapasztaltabb rutinszerű részvéttel a hangjában megkérdezte Esztert:

- Elbúcsúzott tőle?

- Igen. - szipogta.

- Őszinte részvétem. - A férfi az órára nézett, majd a másik orvosra. Az ágyhoz léptek és a fiúra rá se pillantva elkezdték sorrendben kikapcsolni a szerkezeteket, melyek életet kölcsönöztek a magatehetetlen testnek. A szívritmust mutató gép maradt csak bekapcsolva. Ritmusosan jelezte tovább a szív dobbanásokat.

Mindhárman a sípoló hangra vártak, de helyette csak csend jött.

Végtelen csendbe borult minden. A falióra mutatója is megtorpant, mozdulatlanságba dermedt, az egész világgal együtt. Elfogyott az idő.

Ihlet

A művészneve Anderson volt. Gerald Doyle Anderson. Az első két regénye egyből a toplisták élére került, megalapozva számára a hírnevet és a vagyont. A harmadik kötetet viszont csalódottan fogadta az olvasóközönség és a kritikusok sem írtak róla elismeréssel, akármennyi pénzt is ajánlott a hangadó szakmabelieknek.

Anderson negyedik irományát visszautasította a kiadó. Ezek voltak azok a hetek, amikor még dölyfösen azt hitte, mindenki ellene fordult a szakmában és valamiféle féltékenységből, vagy összeesküvés miatt próbálják elkaszálni a további sikereit. Napról napra veszítette el barátait, kapcsolatait. Egy idő után már csak az ital társaságában érezte jól magát, szitkozódva, gyűlölködve. Egy novemberi, másnapos hajnalon Gerald vacogva ébredt. Komótosan tápászkodott fel a padlóról, a feje hasogatott. A hálószobában szokásos rendetlenség uralkodott. A függönyök csendesen lengedeztek, hópihék hullottak a drága

szőnyegre.

Kilépett a nyitott erkélyajtón és letekintett a hátsókertbe. A bokrok között, a hóban a laptopja hevert. Az első emeletről nem tudta megállapítani, hogy a gép megúszta-e épségben a szerző éjszakai dührohamát.

A kiábrándult író merengve bámulta, ahogy a hó belepi a masinát. Nagyot sóhajtott és sarkon fordult. Az egyik polchoz lépett és a földre sodorta tartalmát. A sok jegyzet, vázlat, szinopszis pörögve zuhant a földre és ő letelepedett közéjük. Órákba telt, mire mindet átolvasta. Különösen azok a vázlatok kötötték le, amelyeket még évekkel ezelőtt, az írói válság előtt vetett papírra utazásai során. A számtalan ötletszilánkból mégsem állt össze előtte egy sikertörténet ígérete.

Korán sötétedett, ami Geraldnak kapóra jött, hiszen nappal nem szerette elhagyni a házat, de mindenképpen szerezni akart valami italt a közeli boltból. Már fél ötkor magára öltötte szürke kabátját és elindult. A havazás még nem állt el, ami különböző okokból rettentően bosszantotta.

A boltból hazafelé tartva, két mély zsebében egy-egy üveg italt szorongatott. Nem akarta hazáig kibontani egyiket se. Úgy vélte, végre eljöhet az áttörés. Egy jó adag ital és a régi, asztali számítógépe társasága majd megteszi a kellő hatást. Lelkesedést nem érzett, de komor eltökéltség lett rajta úrrá,

ahogy már százszor is korábban.

Amikor kinyitotta a szemét, a hóban hevert. *Elestem volna?*- gondolta, majd bevillant neki, ahogy pár másodperccel korábban kiszaladtak alóla lábai egy - a hó alatt megbúvó – befagyott tócsa miatt.

Egy idős úr segítette fel, majd bekísérte a régiségboltba, aminek ajtaját és koszos kirakatát Gerald eddig sosem vette észre, pedig sokszor végigsétált már azon az utcán.

- Ne haragudjon fiatalember! El kellett volna lapátolnom a havat! - szajkózta az öreg. - Jól van?

- Nem jelentem fel, ha ez érdekli.

- A keze...

Amikor hazaért, első útja a konyhába vezetett, ahol magához vett egy doboz gyufát, egy hamutálat, majd visszament a nappaliba és rágyújtott. A bal kezén hevenyészett kötés díszelgett, és már jobban sajnálta az összetört üvegből elpazarolt italt, mint a saját egészségét. Amikor a kis bolt előtt elvágódott, az egyik ital széttört és a szilánkok kisebb vágásokat ejtettek tenyerén. A megmaradt üveget kibontotta és a földre ült vele, cipőben, kabátban.

Az alkoholszagú bal zsebből előhúzta az öregember engesztelő ajándékát.

- Az ihlet forrása. Persze! Dobozolt múzsa, mi? -motyogta magának, miközben megpróbálta kinyitni a kicsiny, dísztelen réz ládikát. Az ajándék nem lehetett nagyobb, mint egy szivarosdoboz. Nem hitt az öregnek, de nem is utasította el az ajándékot. Végül is egy új sztorihoz bármilyen segítség jól jöhet.

A ládika teteje első próbálkozásra felpattant, Gerald csalódottan látta, hogy a doboz üres. *Miért hiszik, hogy a hülye metaforáktól bölcsebbnek tűnnek ezek a vén...* A házban sötét lett. Mintha az összes villanyt egyszerre kapcsolták volna le. A ládika mélyén valami ragyogni kezdett, majd Gerald elkerekedett szemei előtt egy színes felhő emelkedett fel. Kavargó, villódzó, gyönyörű.

A cigaretta kiesett a szájából és elgurult. Homlokán izzadtságcseppek jelentek meg.

„…és a sárkányról kiderül, hogy fél a gyerekektől.”

„Amikor Nathan visszatér a szigetre, már senki sincs ott, azt hiszi, csak elképzelte őket, de végül megtalálja a bábut. Majd a második kötetben felkutatja őket.”

„Mire átérnek a mangrove mocsáron, csak ketten maradnak. Később meginterjúvolja őket egy riporternő. Legyen mondjuk egy dögös japán lány. Ez kaszálni fog.”

„Amikor rájön, hogy ő csak egy képzelt barát, rájön, hogy

boldoggá tudja tenni a kislány utolsó perceit. Megkeresi a legszebb emlékeket a rövid kis életéből."

Az ötletek különböző színűek voltak. Kavargott köztük sok-sok gyenge elgondolás, de számtalan kiváló gondolat is. A kreativitás kollektív tárházába nyert betekintést. A világ íróinak, szerzőinek minden, abban a pillanatban fogant ötlete ott kavargott a doboz fölött. És számtalan szerző merengett abban a percben is a következő remekművén

Pár perc múlva Gerald Doyle Anderson már papírra vetette a következő sikertörténete vázlatát. Romantika, izgalom, bosszú, fantázia. Minden együtt volt egy bestsellerhez.

Bezárta a ládikát, nehogy bármilyen módon kiderüljön a titka és alaposan elrejtette.

A siker évei következtek. G. D. Anderson lett a szociális média sztárja, az írók koronázatlan királya. Könyveit rengeteg nyelvre lefordították, megfilmesítették, sorozatokat készítettek belőlük.

A kortársai irigyelték, de keresték a kegyeit. Mindenki szeretett volna tőle egy ajánlást a könyve hátoldalára. Néhány írónőnek ezt sikerült is elérnie.

Gerald általában kerülte a tollforgatók társaságát. Tudta, hogy akár ridegek, akár behízelgők vele a többiek, mindenképpen utálják a sikereiért. Inkább filmsztárok

világában érezte jól magát. Élvezte a vörös szőnyeget, a pletykalapok címlapját, a yachtokat, a hajnalig tartó bálokat, melyeken ezerszer is megkérdezték tőle, honnan szerzi a csodálatos ötleteit, de ő megőrizte a titkát.

Tíz év elteltével végül úgy döntött, megírja utolsó remekművét. Ekkora már biztosra vette, hogy az utókor egy lapon említi majd a nevét az irodalomtörténet legnagyobbjaival. Tudta, hogy legalább két kötete világszerte kötelező olvasmány lesz. Elhatározta, hogy egyetlen utolsó történet erejéig még segítségül hívja a dobozt, hogy aztán visszavonulhasson és a jogdíjakból egész életében királyként élhessen.

Kedden reggel szállt taxiba. Két bőröndöt vitt csupán magával, az egyikbe italt és cigarettát csomagolt, a másikba pedig pár inget, alsónadrágot és zoknit. Nem tervezte, hogy pár napnál tovább marad a kertvárosi otthonában. Évente pár napot töltött csupán ott, amikor ihletre volt szüksége, egyébként egy exkluzív penthouse lakosztályban élt, alkotott.

A szürke házak komótosan robogtak el mellette. Amikor az autó a kertvárosba ért, a sofőrnek kicsit lassítania kellett, hiszen a hóesés miatt a kisebb, kevésbé forgalmas utcák csúszóssá váltak. A szélvédőre ülő hópelyhekről eszébe jutott

az a különös nap, amikor szert tett a dobozra.

Amikor a hó ellepte régi laptopját rajta minden összeküszködött, silány próbálkozásával, már tudta, hogy új életet fog kezdeni. Arról álmodni sem mert volna, hogy betekintést nyer az ihlet világába és minden ilyen jóra fordul majd. Boldog volt. Büszke volt a hírnévre, amit felépített, élvezte a luxust és úgy érezte, az írásaival másoknak is segít kikapcsolódni, tanulni, fejlődni, elrejtőzni. Igaza is volt, hiszen a mesterművei milliókat varázsoltak el már papíron is, a filmek amiket a könyveiből készítettek pedig még több emberhez jutottak el. Az ő rajongásuk volt az, ami Gerald számára a családot és az otthont jelentette. Miattuk döntött úgy, hogy egy szenzációs mesterművel zárja le pályafutását.

Busás borravalót adott a taxisofőrnek, aki pár perc múlva már úton is volt vissza a belváros felé, nehogy a hóvihar miatt valahol elakadjon. Geraldot nem zavarta, hogy az időjárás-előrejelzés szerint napokig hóesés volt várható. Nem tervezte, hogy kimozdul.

Az első ajtó kulcsát elő sem kereste. A kis kertkapun keresztül az épület mögötti kertbe ment, és a hátsóajtón keresztül jutott a nappaliba. Csak ennek a kulcsát hozta magával, a többit nem találta, amikor összecsomagolt.

Lerúgta cipőit, a kanapé mellett ledobta a két nagy táskát,

majd megszabadult kabátjától is. Elsőként a fűtést kapcsolta fel a házban. Tudta, hogy még eltart egy darabig, mire elviselhető lesz a hőmérséklet, de nem zavartatta magát, inkább leült az egyik radiátor tövébe és rágyújtott. Elgondolkozva bámult a kandallóra, amiben talán még sosem látott lobogó lángokat. Egy pillanatra eljátszott a gondolattal, hogy rak egy kis tüzet, ami felgyorsítaná a fűtőtestek munkáját, de aztán inkább letett róla.

Kényelmesen elszívta a cigarettát és közben a gondolataiba mélyedt. A mesterműről fantáziált, a fogadtatásáról. A jövőn gondolkozott és a halhatatlanságon, amit a műveivel nyert.

A siker már nem foglalkoztatta. A sikertelenség elhagyta az életét egy szerencsés napon. Ennek ellenére a fásultság nem férkőzött a mindennapjaiba, az érme sötét oldala nem mutatkozott meg a valóságban. Vagy legalábbis Gerald ekkor ilyesminek nem volt tudatában.

A hidegben a hátát kellemesen fűtötte a radiátor, lassan apró csikkhalom gyűlt össze egyik oldalán, a másikon pedig lassacskán elfogyott egy kis üveg whiskey. Kellemesen elábrándozott, a telefonján pedig régi punk zenét bömböltetett, dúdolgatva a refréneket.

Mióta az élete dedikálások és partyk végeláthatatlan sorozatává vált, nem sok időt tudott felszabadítani

kedvteléseire. A zene, a játék, az olvasás idővel háttérbe szorultak és eltűntek a mindennapokból. Amikor ez először zavarni kezdte elhessegette a zavaró hiányérzetet azzal, hogy megpróbált beletörődni, ez a sikere ára, valamit valamiért. Hozzászokott az új életmódhoz, de évente egy vagy két alkalommal, amikor visszavonult régi otthonába, igyekezett minden percet kihasználni, hogy úgy érezze jól magát, ahogy azelőtt, ahogy a doboz előtt, az írás előtt.

Az első üveg alján már alig maradt ital, mire a telefon lemerülést jelző hangja kizökkentette Geraldot a magányos mulatságból.

Feltápászkodott a készülékkel a kezében és a csomagjaihoz sétált, megkeresni a töltőt. Amikor viszont a kijelzőre pillantva meglátta az időt, meggondolta magát. Leállította a zenét s zsebre vágta a telefont. Túl sok időt elvesztegetett, mire felfűtötte a házat.

A konyhába sietett és egy széket tolt a pulthoz, majd ügyetlenül, esetlenül imbolyogva felmászott rá. Végigtapogatta a felső szekrény tetejét, amíg meg nem találta a dobozkát.

Visszament a szobába, ahol már-már vágni lehetett volna a füstöt. Mégsem nyitott ablakot, mert a hideget kevésbé bírta, mint a saját cigarettái szagát.

Előbányászott a csomagjából egy jegyzetfüzetet és

letelepedett a szoba közepére. Minden sötétségbe borult, amikor kinyitotta a ládát, de ez már régóta nem volt meglepő számára. Türelmesen keresgélni kezdett az ötletek között.

A vörös színű romantikus szavakkal nem törődött, a kék kalandregényötletekkel sem foglalkozott, sem a többi színnel, stílussal. Tudta, hogy ha türelmesen vár, megjelenik valamilyen elgondolás aranyfénnyel, a mesterművek színével.

„Elmegyek a Szent Patrik Katedrálisba és részletesen leírom, mit lát a főhős, ez nagyon fontos lesz hozzá, a történet lényege meg majd éjjel úgyis kiforr.”

Gerald elgondolkozott, miután elolvasta az arany szavakat. Elővette telefonját, hogy megnézze, mennyi az idő. Bár már besötétedett, de még alig múlt fél hat. Úgy tippelte, a katedrális nyolcig lehet nyitva. *Ha most odamegyek, csinálok pár jegyzetet, akkor éjjel még elkaphatom a dobozból a többit, ha egyáltalán eszébe jut még valami a hapsinak. Ha nem, akkor várok másik ötletre.*

Mióta nem találomra választott az ötletek közül, hanem mindig kivárta az arany, vagy ezüst színű gondolatokat, mindig egyből sikerült az ötlet nyomán csodálatos történetet alkotnia. Ilyen aranyszínű elgondolással viszont még sohasem találkozott azelőtt, hogy nem találta benne a teljes történetet.

Bezárta a doboz fedelét és telefonon taxit hívott. A lassan

magasodó hó miatt több mint egy órába telt eljutniuk a békés kertvárosból a katedrálishoz.

Elővette jegyzetfüzetét és elkezdte feljegyezni a dolgokat. Először egy ablakhoz sétált és részletesen leírta a rajta látható dolgokat. A királyt, aki lóháton tiporja le az embereket, mögötte az angyalokkal, hadsereggel. Amikor megértette, hogy így évekbe tellene részletesen rögzíteni az összes szobrot és képet, inkább gyorsan rajzolt egy vázlatos alaprajzot, majd körbesietett és mindent lefotózott a telefonjával. Viszonylag hamar végzett, fogott magának egy taxit és visszatért a kertvárosba.

A taxi nagyon lassan haladt és be se vitte az utcába, mert biztosan elakadt volna a magas hóban. A sofőr szabadkozott, de Gerald nem nagyon figyelt rá oda. Fizetés után kikászálódott és elindult, botladozva, nagyokat lépve. A cipői pár másodperc alatt megteltek hóval, de nem zavartatta magát. Tíz percébe tellett visszaevickélni régi otthonába a már-már combig érő hóban. Ismét a hátsó ajtón ment be, levette cipőit és az egyik radiátor alá tette őket, majd a nadrágjától is megszabadult, és kiterítette száradni. A kabátot csak felakasztotta a fogasra, felkapcsolta a lámpát, majd elővett még egy üveg italt és rágyújtott. Visszaült a kis doboz mellé, ami csendesen pihent a szoba közepén, várva, hogy még egyszer, utoljára kinyissák.

Gerald nem kapkodott, nyugodtan elszívta a cigarettát, próbált átmelegedni. Miután a sarokba hajította a csikket visszament a kabátjához és előbányászta mély belső zsebéből a jegyzetfüzetét és a telefont. A kis mobil már lemerült, ezért nem tudta, mennyi az idő, de úgy gondolta, akár tíz óra is lehet lassan. Leült megint a ládikához és felnyitotta a tetejét. Kisvártatva ismét gondolatok sokasága kavargott a szemei előtt. Alig két percet kellett várnia, mire megjelent az aranyszínű ötlet.

„Bemegyek, felkoncolom, elveszem azt szentségtelen dobozt, amivel ellopta az ötletemet és az egészből írok egy novellát."

Pár pillanatig csak értetlenül bámult maga elé, talán az alkoholtól, de kissé lassan értette meg, amit lát. Lassan becsukta a ládikát. Azután a megdöbbenés helyét a pánik vette át. Az író talpra ugrott és körbepillantott, az ablakokat kémlelve.

Mivel odakint már régen beesteledett, bent pedig égett a lámpa, csak sötét, tükröződő üvegfelületeket látott, semmit az udvarról. Önmaga riadt tükörképe nem engedte látni, hogy tényleg figyeli-e valaki.

Villámgyorsan a hátsó ajtóhoz sietett és elfordította a

kallantyút a záron. Ez volt az egyetlen zár a házban, amit belülről, kulcsok nélkül is lehetett használni. Ezután a kabátjához sietett és a zsebéből ismét előtúrta a telefont. Hosszan megnyomta a bekapcsoló gombot, reménykedve, hátha maradt egy kis energia a készülékben. Egy rövid villanás után a kijelző ismét elsötétült, ezúttal végleg.

Gerald egy rövid káromkodást sziszegett, majd a hátsó ajtó felé pillantott. Mivel az első ajtót képtelen lett volna kinyitni, ez tűnt az egyetlen lehetséges menekülési útnak.

A kilincs az ajtón lassan lenyomódott. Gerald ereiben megfagyott a vér, ahogy bámulta egy végtelennek tűnő pillanatig. Ekkor vált valósággá számára a fenyegetés. Ekkor vált bizonyossá, hogy valaki az életére tör és ez a valaki éppen lenyomta a hátsó ajtó kilincsét.

Kisvártatva a kilincs visszafordult az eredeti irányba és újra minden mozdulatlanságba dermedt. Mezítláb, alsónadrágban, riadtan, kiábrándítóan védtelennek érezte magát. A térdei remegni kezdtek. Gerald esküdni mert volna rá, hogy hallja a saját szívverését dörömbölni a mellkasán. Megpróbált figyelni, visszatartani a lélegzetét, hogy meghallja a hóban ropogó lépteket, de csak önmagát hallotta, kalapáló szíve ritmusát a füleiben.

Tett pár bátortalan lépést az emeletre vezető lépcső felé.

Ismét megállt és hallgatózni kezdett.

Az egyik ablak hangos csörömpöléssel betört. Gerald annyira megrémült, hogy a lábai földbe gyökereztek, az egész teste reszketett, csak bámult halálra váltan.

A betört ablakon át egy fekete ruhás alak kezdett bemászni a szobába. Fekete szövetkabátja a vállakon havas volt, régóta várakozhatott az udvarban. Ormótlan bakancsa alatt megcsikordult egy üvegszilánk.

A riadt író lassan hátrálni kezdett a lépcső felé. Szótlanul figyelte, ahogy a termetes alak kihúzza magát. Nagyjából másfél fejjel lehetett magasabb, mint ő, de nem ez volt benne az ijesztő. Az arcán egy aranyszínű, csillogó koponya-álarcot viselt, amit vékony gumipánttal rögzített tar fejére. Bal kezében nagy kést tartott, de nem emelte magasra, csak lógatta maga mellett, mintha el akarná rejteni.

- Hívtam a rendőrséget! Azonnal takarodjon innen! - próbált blöffölni elcsukló hangon Gerald.

A másik csak szótlanul állt és bámult rá. Aztán néhány örökkévalóságnak tűnő pillanat után elindult felé. Gerald szaladni kezdett a lépcsőn, a fekete ruhás pedig nyugodt léptekkel követte. Mire felért a hálószoba ajtajához, az már zárva volt és a menekülő egy szekrényt is húzott elé belülről.

Gerald a hátát a szekrénynek vetve, zihálva gondolta át a

lehetőségeit.

- Két perc múlva itt a rendőrség! - kiabálta immár kicsit meggyőzőbben, mint az első próbálkozásánál.

Nem jött válasz, egy pár pillanatra a hajópadló nyikorgása is elnémult. Gerald átgondolta a lehetőségeit: Ha leugrana az erkélyről, bele az egyik bokorba, a vastag hóréteg miatt valószínűleg egy karcolás nélkül megúszhatná a zuhanást és lenne ideje elmenekülni, amíg a fickó bejut a szobába.

Mérlegelte a lehetőséget. Sajnos nem szánta el magát időben. Az ajtót tartó pántok leszakadtak a falról és a szekrény a behatoló első lendületes lökésére felborult, maga alá temetve az írót, kinek szeme előtt elsötétült a világ.

Ahogy az öntudatlanság elragadta, az a nap sejlett fel emlékezetében, amikor feladhatta volna az írást, amikor kidobta a laptopot az erkélyről haragjában. Felderengett benne az elhatározás, a düh, a csalódottság.

Éles fájdalom tisztította ki elméjét. A jobb keze fájt elviselhetetlenül. Maga elé akarta kapni, de nem sikerült. Ekkor eszmélt rá, hogy valójában ismét a nappaliban van, egy konyhaszékhez kötve ragasztószalaggal. A kezei a szék karfáihoz voltak rögzítve, a szája is be volt ragasztva, alig kapott levegőt.

Lepillantott a kezére. *Uramisten! Az ujjaim!* Kiáltani

próbált.

A betörő nem törődött vele, háttal állt neki a szoba túlsó végében és valamit csinált éppen a függönnyel.

Gerald ujjai helyén csak véres csonkok maradtak. A szék alatt kisebb vértócsa gyűlt össze. Az író könyörögni akart az idegennek, de nem tudott beszélni. Könnyek patakzottak az arcán, miközben elkeseredetten erőlködött, hogy széttépje kötelékét. A szék nem engedett.

Ismét torkaszakadtából ordítani próbált, mert végre meglátta, mit is csinál az aranykoponya álarc viselője. A függöny lángra kapott. Az idegen egy másik ablakhoz sétált és ott is felgyújtotta, amit lehetett, aztán megfordult és Gerald elé dobta az öngyújtót amit az író egész nap használt.

A maszkos férfi az ajtó felé indult, majd megfordult. Nyugodtan állt, miközben a lángok egyre jobban elharapóztak. Figyelte a csapdában vergődő áldozatot. Figyelte, ahogy az izzadtság és a könnyek összekeverednek, ahogy az erőlködéstől és a félelemtől Gerald bevizel, ahogy végső próbálkozásában hanyatt esik a székkel. Hallgatta a hangokat, a lángok ropogását, az artikulálatlan üvöltéseket, melyek a ragasztószalag alatt tompának, távolinak, de mindennél valóságosabbnak tűntek.

A sötét kamrában a notebook fehér fénye világított csupán. Az öreg processzorhűtő ventilátor csendesen zúgott, A számtalan kacat, a por és a dögszagú falak között ez az egy kis sarok viszonylag tisztának tűnt. Jóformán ropogott az öreg horgász szék, ahogy a termetes férfi leült bele és az ölébe vette vadonatúj szerzeményét.

A deres kis fém ládika némán várta a számítógép fényében, hogy feltáruljon gazdája előtt. A mogorva alak megitta az utolsó kortyot a söréből, majd elhajította az üres dobozt. Kinyitotta a ládikát, ami megannyi sikert hozott másoknak korábban. A kis kamra sötétje áthatolhatatlanná vált, csak a monitor világított türelmesen, várva az új történetet.

Kicsit válogatott, majd elővett egy fagyott mutatóujjat a dobozkába rejtett gyűjteményből, a szájába vette, mint egy szivart és hümmögve rágcsálni kezdte, ahogy nekilátott a történetnek:

A művészneve Anderson volt...

33
NAGY ATTILA